

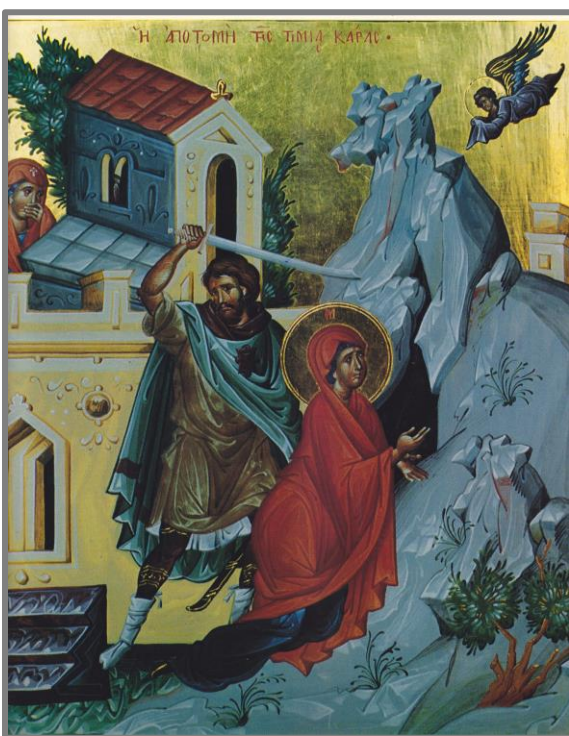

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

Ἁγία Μαρίνα - Ἐλεύθερη φυλακισμένη

Κάθε φορά, μέ ἀφορμή την ιερὰ πανήγυρι τοῦ Ναοῦ μας, ὁ ὅποιος εἶναι ἀφιερωμένος στη μνήμη τῆς Ἀγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, ἀναζητοῦμε μία ἔμπνευση, νά γράψουμε δηλαδή κάτι πού νά εἶναι βασισμένο στό βίο τῆς Ἀγίας καί παράλληλα νά ἔχει μία ἐπικαιρότητα. Νά εἶναι μία διαχρονική διδαχή γιά ὅλους μας, σήμερα, ὅπως ἐξάλλου συμβαίνει μέ τούς βίους, τά ἔργα καί τίς διδασκαλίες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅπως γνωρίζουμε ἡ ἁγία Μαρίνα, ἐκτός τῶν ἄλλων πού ὑπέστη, ὑπέφερε καί τή βάσανο τοῦ ἐγκλεισμοῦ στή φυλακή. Αὐτό

ἦταν καί τό πρῶτο βασανιστήριο ἀπό μέρος τοῦ ἄρχοντα Ὀλυβρίου καί, στή συνέχεια, ἀκολούθησαν καί ἄλλα φρικτότερα. Ὅμως, ὅπως μπορούμε νά ἀντιληφθοῦμε, καί αὐτό ἀπό μόνο του, τό νά κλειστεῖ δηλαδή μία παιδούλα, ὅπως ἦταν ἡ Ἀγία Μαρίνα, στή φυλακή, συνιστᾷ κάτι βασανιστικό καί ἐπίπονο. Ἡ φυλάκιση εἶναι κάτι ὀδυνηρό, γιατί ἀπομονώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό περιβάλλον του, τόν περιορίζει καί

τόν αναγκάζει νά ζεῖ κάτω ἀπό συνθῆκες πού τοῦ ἐπιβάλλουν ἄλλοι. Μέσα στή φυλακή, καί ἰδιαίτερα στίς φυλακές ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, οἱ ἄνθρωποι στεροῦνταν τά οὐσιώδη γιά τήν ἐπιβίωσή τους. Γιά τίς συνθῆκες τῆς φυλάκισης τῆς ἁγίας Μαρίνης ὁ συναξαριστής ἀναφέρει: «Ὅταν τήν ἔδειραν ὥραν πολλήν, ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος νά τήν φυλακίσουν, ὅχι διά συμπάθειαν ὁ ἀσυμπαθῆς καί ἀπάνθρωπος, ἀλλά διά νά μή ἀποθάνῃ ἀπό τάς μάστιγας καί οὕτω πως δυνηθῇ νά τήν βασανίσῃ καί δεύτερον. Τήν ἔκλεισαν λοιπόν εἰς ἓνα τόπον σκοτεινόν καί ἀπαραμύθητον... Εἷτα ἐφυλάκισαν καί πάλιν τήν Ἀγίαν εἰς τόν ἀπαράκλητον ἐκεῖνον καί ἄχαρον τόπον, ἀφήνοντες αὐτήν ἄνευ τροφῆς καί ἀνεπιμέλητον». Ἦταν ἀναγκασμένοι ἐνίστε νά συζοῦν μέ ἄλλους ἀνθρώπους προβληματικούς ἕως ἐχθρικούς καί, ἐπιπλέον, ἀντιμετώπιζαν καί τήν ἐχθρότητα τῶν δεσμοφυλάκων, οἱ ὅποιοι ἄνετα μποροῦσαν νά κινουῦνται στά ὅρια τῆς αὐθαιρεσίας ἢ μέσα στήν ἴδια τήν αὐθαιρεσία. Στό νά φερθοῦν ἀπαίσια στήν Ἀγία Μαρίνα βοηθοῦσε καί τό κατηγορητήριό της. Ἡ Ἀγία Μαρίνα φυλακίστηκε καί στή συνέχεια ὁδηγήθηκε στό μαρτύριο, γιατί ἦταν «παράνομη» ἔναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους. Μέ βάση τούς νόμους τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους ἡ λατρεία τοῦ αὐτοκράτορα ἦταν ὑποχρεωτική γιά ὅλους τους ὑπηκόους καί, ἐπομένως, ὅποιος ἀρνιόταν τή λατρεία τοῦ αὐτοκράτορα καί μάλιστα δημόσια ἦταν ὀλοφάνερα παράνομος καί ἐπέσυρε ἐπάνω του τήν κατακραυγή ὅλων. Ἔτσι, ἡ Ἀγία Μαρίνα ἦταν φυλακισμένη μέ «βαριά» κατηγορία, αὕτη τῆς παρανόμου καί μάλιστα ἐνάντια στόν ἴδιο τόν αὐτοκράτορα. Μέσα στή φυλακή ἡ ταλαιπωρία της ἐγίνε ἀκόμη μεγαλύτερη, γιατί δέχτηκε

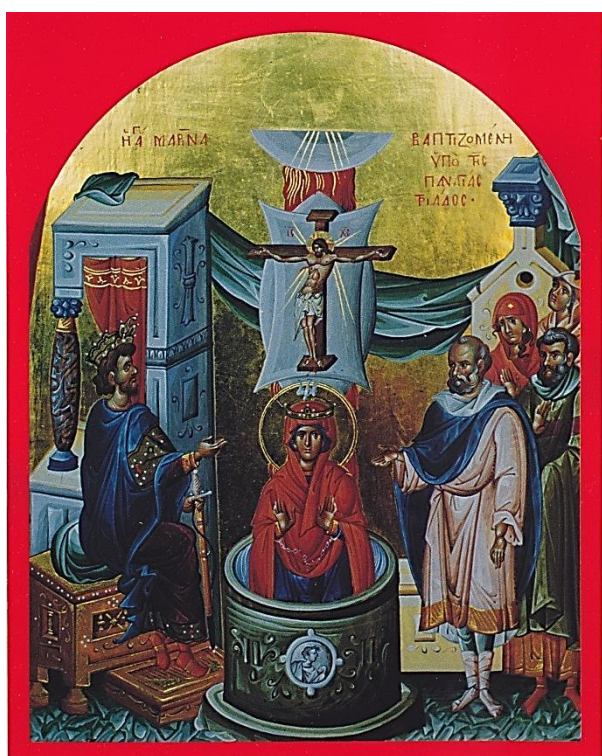
καταπρόσωπη ἐπίθεση τοῦ δαίμονα. Μεταμορφώθηκε ὁ διάβολος σέ φοβερό δράκοντα, προκειμένου νά τήν τρομοκρατήσει καί, μάλιστα, πρὸς στιγμήν φάνηκε ὅτι τήν κατάπιε ἕως τῆ μέση της. Ἡ Ἀγία, ἐκτός τοῦ ὅτι δέν φοβήθηκε καθόλου, χρησιμοποίησε τό ὄπλο τοῦ Σταυροῦ καί καταξέσκισε τόν δράκοντα καί βγῆκε νικήτρια καί ἀλώβητη ἀπό τά σπλάγχνα του. Μάλιστα, στή συνέχεια ἦλθε σέ συμπλοκή μαζί του καί μέ ἓνα σφυρί, ὅπως περιγράφεται σέ λαϊκότροπες ἀγιογραφίες, τόν χτύπησε στό κεφάλι σέ ἔνδειξη ταπείνωσης καί πλήρους ἐξουδένωσής του ἀπό μέρους της. Καί ὅλα αὐτά, βέβαια, ἔγιναν ἀπό μέρους τοῦ δράκοντα κατὰ θεία παραχώρηση, διότι ὅπως ἀναφέρει ὁ συναξαριστής: «δεν ἔχει αὐτός ὁ ἀνίσχυρος δύναμιν ἀφ’ ἑαυτοῦ νὰ μᾶς κακοποιήσει χωρίς τῆς θείας συγχωρήσεως».

«Ἀφοῦ λοιπόν ἐνίκησε τόν πολέμιον ἀνδρείως ἢ πάνσεμνος καί ἔγινεν ἄφαντος ὁ ἀνίσχυρος καί ἀδύνατος, τότε ἦλθον εἰς τήν Ἀγίαν οὐρανόθεν τά νικητήρια καί εὐαγγέλια σωτήρια καί χαρμόσυνα, ἧτοι ἐφάνη φῶς μέγα ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαμψεν ὅλον τό δεσμωτήριο. Τό φῶς δέ αὐτό ἐξήρχετο ἀπό ἓνα Σταυρόν, ὅστις ἔφθανεν ἀπό τήν γῆν ἕως τόν οὐρανόν, ἐπάνω δέ τοῦ Σταυροῦ ἐπέτα μία λευκή περιστερά καθαρά καί ἄμωμος. Ταῦτα μοι φαίνεται ὅτι ἐδήλουν τό τῆς Ἀγίας Τριάδος μυστήριο. Τό μὲν φῶς ἐσήμαινε τήν δόξαν τοῦ Πατρός, ὁ Σταυρός τόν ἐσταυρωμένον Χριστόν καί ἡ περιστερά τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Καταβᾶσα δέ ἡ περιστερά ἦλθε πλησίον τῆς Ἀγίας καί τῆς λέγει: «Χαῖρε, **Μαρίνα**, ἡ λογική περιστερά τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐνίκησας τόν πονηρόν καί τόν ἐχθρόν κατήσχυνας. Χαῖρε δούλη πιστή καί ἀγαθή τοῦ Κυρίου σου, τόν ὁποῖον ἐπόθησας ἐξ ὅλης καρδίας σου καί ἐμίσησας πᾶσαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον. Χαῖρε καί ἐυφραίνου, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἡμέρα νά λάβῃς τῆς νίκης τόν στέφανον καί νά εἰσέλθῃς ἀξιοχρέως ἐστολισμένη μέ τάς φρονίμους παρθένους εἰς τόν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου καί βασιλέως σου».

Μέ τούς λόγους τούτους, ὅπου ἐλαλήθησαν οὐρανόθεν εἰς τήν Ἀγίαν, ἀνεκαινίσθη τό σαρκίον αὐτῆς μέ τήν δρόσον τοῦ Παναγίου Πνεύματος· ὅλαι δέ αἱ πληγαί της τελείως ἐθεραπεύθησαν τόσον, ὥστε οὔτε σημεῖον τραύματος δέν ἔμεινε ποσῶς εἰς τό σῶμα της. Ὅθεν ἐνεπλήσθη πλείστης χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως καί ἐξωμολογεῖτο εὐφραινομένη, μεγαλοφώνως λέγουσα· «Εὐλογήσω σε, Κύριε, ὑμνήσω σε ὁ Θεός μου, καί δοξάσω τό ὄνομά σου, ὅτι ἔκαμες εἰς ἐμέ τήν ἀναξίαν δούλην σου θαυμάσια πράγματα. Ὑψώσω σε, Κύριε, καί αἰνέσω σε, ὅτι ἠλέησας καί ἰάτρευσας τήν ψυχήν καί τό σῶμα μου, καί δέν μέ παρέδωκας εἰς τάς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου, ἀλλά καί τό ὑπέρογκον τῆς φαντασίας τοῦ ὀλεθριωτάτου δράκοντος μου ἔδειξες, καί τοῦτον μέ τούς ἄλλους θανατηφόρους ὄφεις καί δαίμονας εἰς τάς ἀβύσσους ἐβύθισας. Τώρα δέ πάλιν ἀγαλλιασθεῖσα τῷ πνεύματι ἐπί σοί τῷ Θεῷ καί Σωτῆρί μου, ζητῶ ἄλλην μίαν χάριν ἀπό τήν ἀγαθοτάτην του χρηστότητα, νά μέ ἀξιώσης νά ἀναγεννηθῶ μέ τό λουτρόν τοῦ ἁγίου Σου Βαπτίσματος, διά νά τελειωθῶ μέ τό ὕδωρ τῆς παλιγγενεσίας, καθώς ἡγιάσθην μέ τό αἷμα τῆς ἀθλήσεως, νά γίνω ἀξία τῆς εἰσόδου τῶν Ἀγίων σου· ὅτι σύ εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος ἀληθῶς καί ἐν Ἀγίοις ἀναπανόμενος καί ἐνδοξαζόμενος, σύν

τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καί τῷ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν».

Στή συνέχεια, πάντα κατά τόν συναξαριστή, τήν ἔβαλαν σέ ἓνα λέβητα δεμένη μέ τό κεφάλι πρός τά κάτω, ὥστε νά πνιγεῖ ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τήν ὀλόθερμη προσευχή τῆς Ἀγίας ὁ λέβητας αὐτός ἔγινε σάν κολυμβήθρα, ὅπου ἡ Ἀγία, κατά τήν ἐπιθυμία της ἔλαβε τό ἅγιο βάπτισμα, στό ὄνομα

τῆς Παναγίας Τριάδος, ἀφοῦ σ' αὐτή τή φάση τοῦ μαρτυρίου της φάνηκε πάλι ἐκεῖνο τό ὄραμα μέ τό φῶς πού ἀντιπροσώπευε τόν Πατέρα, τόν ὁλόφωτο Σταυρό πού ἀντιπροσώπευε τόν Υἱό καί τό περιστέρι πού ἀντιπροσώπευε τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὅπως εἶδαμε μέχρι τώρα, ἡ Ἁγία Μαρίνα μέ τό ψυχικό της σθένος, μέ τό ἀνδρεῖο καί γενναῖο φρόνημά της, ἀλλά κυρίως μέ τή δύναμη καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ μετέβαλε αὐτές τίς συνθῆκες τοῦ ἐγκλεισμοῦ της σέ χῶρο πνευματικῆς ἀναψυχῆς καί καλλιέργειας τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας της: «προσηύχετο καθ' ὅλην τήν νύκτα ἡ Ἁγία εἰς τήν φυλακήν ἀγαλλομένη καί δοξάζουσα τόν Θεόν», μέ ἀποτέλεσμα νά ὑπομείνει ἕως τέλους ὅλα τά φρικτά βασανιστήρια πού ἀκολούθησαν καί μάλιστα χωρίς γογγυσμό καί σέ τέτοιο βαθμό, πού νά θαυμάζουν καί νά ἐμπνέονται ἀνάλογα ἀκόμη καί οἱ δήμιοι καί ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦσαν τό μαρτύριό της. Κατά τή μαρτυρία τοῦ συναξαριστῆ: «ἄνδρες ὁμοῦ καί γυναῖκες πλῆθος ἀμέτρητον ἐβόησαν μεγαλοφώνως, ὅτι ἦσαν ἔτοιμοι νά λάβουν διά τόν Χριστόν, τόν ἀληθῆ Θεόν, θάνατον».

Τήν ἱεραποστολική χρονιά πού μᾶς πέρασε, ἀναλύοντας στό κήρυγμα τῆς Κυριακῆς τό βιβλίο τῶν Πράξεων, εἶδαμε ἐκεῖ πῶς ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς περιγράφει μία ἀπό τίς φυλακίσεις τοῦ ἀποστόλου Παύλου, αὐτήν στούς Φιλίππους. Σ' αὐτήν τήν περιγραφή βλέπουμε ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ τήν προσευχή, τό ψυχικό του σθένος καί τή Χάρη τοῦ Θεοῦ μετέβαλε τίς σκληρές συνθῆκες τῆς φυλακῆς σέ πνευματικό ἀναψυκτήριο σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὄχι μόνο ὁ ἴδιος καί ὁ συνοδός του Ἀπόστολος Σίλας νά μὴν πτοηθοῦν, ἀλλά νά βγοῦν ἀπό τή φυλακή ἀκόμη δυνατότεροι καί μάλιστα νά γίνουν ἀφορμή νά βγοῦν ἀπό τή φυλακή τῆς ἀγνοίας ὁ δεσμοφύλακας καί ἡ οἰκογένειά του, οἱ ὁποῖοι βαπτίστηκαν καί ἔγιναν πιστοί χριστιανοί, μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς δοῦμε τό χαρακτηριστικό κείμενο τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων:

«Οἱ ἄρχοντες τούς ἔσκισαν τά ρούχα καί ἔδωσαν διαταγή νά τούς ραβδίσουν. Τούς ἔδωσαν πολλά χτυπήματα καί μετά τούς ἔβαλαν στή φυλακή καί ἔδωσαν ἐντολή στό δεσμοφύλακα νά τούς φυλάει ἀσφαλισμένους καλά. Αὐτός, ἐφόσον πῆρε μιά τέτοια ἐντολή, τούς ἔβαλε στό πιό ἐσωτερικό κελί καί γιά λόγους ἀσφαλείας ἔσφιξε τά πόδια τους στήν ξυλοπέδη.

Γύρω στά μεσάνυχτα, ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας προσεύχονταν καί ἔψελναν ὕμνους στό Θεό· καί τούς ἄκουγαν οἱ φυλακισμένοι. Ξαφνικά ἔγινε ἓνας σεισμός τόσο δυνατός, πού σαλεύτηκαν τά θεμέλια τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καί τά δεσμά τῶν φυλακισμένων λύθηκαν. Ὁ δεσμοφύλακας ξύπνησε· καί ὅταν εἶδε τίς πόρτες τῆς φυλακῆς ἀνοιχτές, ἔβγαλε τό σπαθί του καί ἤθελε νά σκοτωθεῖ, νομίζοντας ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν δραπετεύσει. Τότε ὁ Παῦλος τοῦ φώναξε: «Μήν κάνεις κανένα κακό στόν ἑαυτό σου! Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ».

Ὁ δεσμοφύλακας ζήτησε νά τοῦ φέρον φῶτα, πήδηξε μέσα στό κελί, καί τρομαγμένος ἔπεσε στά πόδια τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα. Ὑστερα τούς ἔβγαλε ἔξω καί τούς ρώτησε: «Κύριοι, τί πρέπει νά κάνω γιά νά σωθῶ;» Αὐτοί τοῦ εἶπαν: «Πίστεψε στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καί θά σωθεῖς καί ἐσύ καί τό σπίτι σου». Καί κήρυξαν σ' αὐτόν καί σέ ὅσους ἦταν στό σπίτι του τό λόγο τοῦ Κυρίου. Ὁ δεσμοφύλακας τους πῆρε τήν ἴδια ἐκείνη ὥρα μέσα στή νύχτα καί ἔπλυνε τίς πληγές τους. Ὑστερα βαπτίστηκε ἀμέσως ὁ ἴδιος καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Κατόπιν τούς ἀνέβασε στό σπίτι του καί τούς ἔστρωσε τραπέζι. Ἦταν πανευτυχής πού καί αὐτός καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του εἶχαν βρεῖ τήν πίστη στό Θεό».

Ἐπομένως, ἡ Ἀγία Μαρίνα δέν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπανελάβε τό παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μετά ἀπό δύο καί πλέον αἰῶνες ἔκανε ἐπικάιοι, ζωντανή τήν ἀνάλογη ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Αὐτό σημαίνει ὅτι καί ἐμεῖς καί σήμερα καί πάντοτε, μέχρι τῆ συντέλεια τῶν αἰώνων, μπορούμε,

ἂν τό θέλουμε πραγματικά, ἂν ἐπικαλεστοῦμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί μᾶς ἐπισκιάσει ἡ θεία Χάρη, νά μεταβάλουμε τίς ὅποιεσδήποτε συνθῆκες ἐξωτερικῆς «φυλάκισης», τά ὅποιαδήποτε δεινά πού μᾶς περιβάλλουν, εἴτε μᾶς ἐπιβάλλουν, σέ πεδίο ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ἄς τό καταλάβουμε ἅπαξ διά παντός, ἂν εἴμαστε στόν ἀληθινό πνευματικό δρόμο καί ἔχουμε τή Χάρη καί τό φωτισμό τοῦ Θεοῦ μέσα μας καί πάνω μας τίποτε δέν εἶναι ἱκανό νά μᾶς πτοήσει, νά μᾶς φοβίσει, νά μᾶς βασανίσει, νά μᾶς ἀφανίσει. Μποροῦμε νά ἀναφωνοῦμε μέσα στίς θλίψεις καί τά βάσανα μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί τήν Ἀγία Μαρίνα: «*Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ*».

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Φυλακισμένοι Ρουμάνοι Ἅγιοι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα

Ἀπό καιρό θέλω νά γράψω ἕνα βιβλίο ἀφιερωμένο στούς ἁγίους μάρτυρες τῶν ρουμανικῶν φυλακῶν τοῦ προηγούμενου αἰῶνα, οἱ ὅποιοι μέσα στή φυλακή ἔζησαν τήν ἐλευθερία καί τή χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἰδιαίτερα μέ ἐντυπωσίασε ἡ περίπτωση τοῦ Βαλερίου Γκαφένκου, γύρω ἀπό τόν ὅποιο συγκροτήθηκε μία ομάδα νεαρῶν 14 ἕως 22 ἐτῶν, πού εἶχαν καταδικαστεῖ σέ μακροχρόνιες ποινές. Γράφει ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἰανολίδε:

«Ὁ Γκαφένκου καί οἱ δικοί του πρῶτα προσπάθησαν νά βάλουν σέ μία τάξη τή δική τους ζωή, νά καταλάβουν καί νά ζήσουν τήν κοινοτική ἐμπειρία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, νά λεπτύνουν συνεχῶς τό χαρακτήρα τους, ὥστε νά προσφέρουν θυσία, καλοσύνη καί ἀγάπη πρὸς ὅλους. Ὁ Γκαφένκου, ὁ Ἰανολίδε καί ἄλλοι δύο, πού ἔμεναν στό ἴδιο κρατητήριο, προσπαθοῦσαν νά τό βλέπουν καί νά τό ζοῦν σάν ἕνα ναό τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιό προχωρημένος γνώστης τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων καί τῆς ἀγίας

Γραφής ήταν χωρίς άμφιβολία ο Γκαφένκου. Τό ξεκίνημα ήταν καλό και σχετικά εύκολο. Η ιδέα της αγάπης, της θυσίας του ενός για τους άλλους, εφαρμοζόταν, αλλά μετά από καιρό οι διαφορετικές εύαισθησίες τους έγιναν άφορμή θλίψεων στο στενό κρατητήριο των δύο επί δύο μέτρων, έστω και αν δεν έκδηλωνόταν με λόγους ή με χειρονομίες. Ο καθένας στεκόταν μπροστά στους άλλους σαν ένα βαρέλι με πυρίτιδα, έτοιμο να έκραγε ξαφνικά.

Αυτή η νευρική έκρηκτικότητα ήταν κοινή, παρόλο που στην αρχή προσπαθοῦσαν να την άψηφοῦν, με την έλπίδα ότι ο χρόνος, ή προσευχή και ή συνήθεια θα τακτοποιοῦσαν τά προσωπικά τους, και τά γενικότερα προβλήματα με τους άλλους. Ο Βαλέριος Γκαφένκου τους προσκάλεσε όλους για μία είλικρινή και με φόβο Θεοῦ συζήτηση, για ν' ανακαλύψουν ποιά λάθη και ποιές αδυναμίες προκάλεσαν εκείνη την κρίσιμη κατάσταση, που -όπως φαινόταν- θα τους οδηγοῦσε σε διάλυση. Μελετώντας την προσωπική τους συμπεριφορά προσπαθοῦσαν να έξακριβώσουν τόν τρόπο με τόν όποιο ο πονηρός λογισμός μπαίνει στην καρδιά του ανθρώπου και ποιά είναι τά στάδια του πονηροῦ λογισμοῦ από τή στιγμή που αυτός γίνεται αποδεκτός.

Είναι γεγονός ότι αυτή η πνευματική έμβάθυνση ακολουθοῦσε μία πορεία, ή όποια οὔτε οι ίδιοι ήξεραν που θα οδηγήσει· αλλά τό Πνεῦμα του Θεοῦ, λόγω της πίστεως και του άγῶνα τους, τους οδηγοῦσε, χωρίς να τό ξέρουν, σε μία πορεία πολύ γνωστή στους μοναχούς της έρήμου. Ίδου οι άποκαλυφθεῖσες βαθμίδες από τό Πνεῦμα του Θεοῦ σ' αυτούς τους όλιγογράμματος νέους, οι όποιοι φλογερά ζητοῦσαν τόν Θεό:

- Κατ' αρχάς, αυτοί διαπιστώνουν ότι ο άνθρωπος προσβάλλεται διαρκῶς από τά πονηρά πνεύματα· αυτός όμως έχει την ικανότητα να δεχθεῖ ή να άπωθήσει τίς προσβολές από την αρχή ή άργότερα. Τά πονηρά πνεύματα πολεμοῦν τόν άνθρωπο, αλλά εκείνος που άγρυπνεῖ, μπορεῖ να γνωρίζει τά στάδια των έπιθέσεων και μπορεῖ να πολεμήσει έναντίον τους. Η μάχη είναι πολύπλοκη και διαρκής, αλλά όχι άδύνατη. Άν κανείς δεν είναι αποφασισμένος να σταματήσει τόν πονηρό λογισμό

ἀπό τήν ἀρχή, αὐτός εἰσέρχεται στό νοῦ του καί τόν παραπλανᾷ ὅτι δέν εἶναι καί τόσο κακός. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀποδεχθεῖ καί αὐτό τό στάδιο, ὁ λογισμός γίνεται ἐπιθυμία, κυριεύει τό νοῦ, τή φαντασία καί τίς αἰσθήσεις.

- Ἡ πνευματική ἀντοχή τοῦ ἀγωνιστῆ Χριστιανοῦ μειώνεται τότε συνεχῶς καί προσβάλλεται (ὁ ἀγωνιστής) ἀπό νοερές ἢ αἰσθησιακές παραστάσεις καί, ἐάν ἡ ἐγρήγορση ἔχει δώσει τή θέση της στή ραθυμία ἢ στήν ἀδυναμία, τότε ἡ ἡδονή γίνεται ἐπιθυμία, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ὁρατά μέσω ὀρισμένων πράξεων καί λέξεων, κλιμακώνοντας τόν ἀόρατο πόλεμο καί στό αἰσθητό ἐπίπεδο. Πολύ γρήγορα τότε ἡ ἐπιθυμία γίνεται σχέδιο γιά ἐφαρμογή. Ἡ μάχη εἶναι εὐκόλη στό στάδιο τοῦ λογισμοῦ, γίνεται ὅμως ὅλο καί πιο δύσκολη, καί μέ λιγότερες πιθανότητες νίκης, στά ὑπόλοιπα στάδια· γιατί τό σχέδιο ἐπιτέλεσης τοῦ κακοῦ ἀσκεῖ πλέον μεγάλη ἐξουσία ἐπάνω στόν ἀγωνιστή Χριστιανό καί ἡ βούληση τῆς ἀντοχῆς λιγοστεύει.

Μιά τέτοια πνευματική θεώρηση δέ θά ἦταν δυνατή, ἂν αὐτοί οἱ νέοι δέν εἶχαν τήν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό Ὅποιο βρισκόταν δίπλα τους σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς τους στή φυλακή».

Ἄς δοῦμε ὅμως καί τό τέλος ενός ἀπό τούς ἁγίους αὐτοῦς φυλακισμένους πλήν ἐλευθέρους τῆς πίστεως καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τοῦ Γκαφένκου:

«Ὁ Βαλέριος ἦταν ὅλο καί πιο καταβεβλημένος. Ὁ τράχηλός του δέν μποροῦσε πιά νά κρατήσῃ τό κεφάλι του. Τό στήριζα ἐγώ μέ τό χέρι μου. Ζοῦσα τότε μέ τήν αἴσθηση ὅτι ἀποκαλύπτονται ὅλα τά μυστήρια τῆς Δημιουργίας, ὅτι οἱ πατοῦσες τῶν ποδιῶν μου εἶχαν ἀπό κάτω ἓνα εἶδος πανιοῦ τό ὁποῖο μέ βαστοῦσε, ἐνῶ ἡ ψυχή μου εἶχε τό συναίσθημα πληρότητας. Ἦμουν τόσο εὐτυχῆς ἐκεῖνες τίς ὥρες, ὥστε δέ θά τίς ξεχάσω ποτέ. Καί στήν αἰωνιότητα δέν ἐπιθυμῶ μία κατάσταση πιο ὑψηλή ἀπό ἐκείνη, διότι τότε εἶχα πνευματική πληρότητα, αἰσθανόμουν

ὕπερβολικά εὐτυχής. Πιστεύω ὅτι ὁ Χριστός ἦταν παρών στό Βαλέριο. Μόνο ἔτσι μπορῶ νά ἐξηγήσω τή χαρισματική του κατάσταση, καθώς καί τήν ἐκπληξή μου, καί τῶν φίλων πού ἦταν παρόντες σέ ἐκεῖνο τό περιστατικό. Ὁ Βαλέριος μοῦ εἶπε: **«Πρῶτα στρέφεται ἡ καρδιά καί ἡ ψυχή μου πρὸς τόν Κύριο καί τόν προσκυνᾷ. Εὐχαριστῶ διότι ἔφθασα ἐδῶ. Πάω σ' Αὐτόν. Εἶμαι εὐτυχής ὅτι πεθαίνω γιά τό Χριστό. Τοῦ ὀφείλω τή σημερινή χάρη. Τό πᾶν εἶναι ἓνα θαῦμα. Φεύγω, ἀλλά ἐσεῖς ἔχετε ἓνα βαρύ σταυρό καί μία ἀγία ἀποστολή. Ὅσο θά μπορέσω, ἀπό ἐκεῖ πού θά εἶμαι, θά προσεύχομαι γιά σᾶς καί θά εἶμαι μαζί σας. Κρατῆστε ἀπαράλλακτη τήν ἀλήθεια, ἀλλά νά ἀποφεύγετε τό φανατισμό».**

Ἦταν μετὰ τίς δώδεκα. Ἐξω χιόνιζε με μεγάλες βελούδινες νιφάδες, οἱ ὁποῖες ἔπαιζαν στόν ἀέρα. Ὁ Βαλέριος ζοῦσε καί ἔσβηνε ταυτόχρονα. **«Ἰωάννη! μοῦ εἶπε. Νά μεταφέρετε τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί μακρύτερα, διότι ἐδῶ ὁ Θεός ἐνήργησε καί δοξάστηκε».** Μπόρεσε κατόπιν νά προσθέσει μία λέξη: **«Τετέλεσται».** Σήκωσε τά γαλανά του μάτια πρὸς τόν οὐρανό καί εἶδα ὅτι ἀποκαλύπτονταν σ' αὐτόν ἐξαίσια καί καταπληκτικά θαύματα. Τά πάντα εἶχαν πληρωθεῖ ἀπό ἓνα ἄυλο καί ὑπερκόσμιο φῶς. Ζούσαμε μία οὐράνια πραγματικότητα, τῆς ὁποίας ἡ θεωρία σκορποῦσε σέ ὅλους μας μία μακαριότητα. Κλαίγαμε μέ λυγμούς. Ξεψύχησε στή 1 ἡ ὥρα τῆς 18^{ης} Φεβρουαρίου 1952. Οἱ καμπάνες τῆς κοντινῆς σκῆτης κτυποῦσαν νά ἀναγγεῖλουν τό γεγονός. Τά δάκρυά μου σταμάτησαν ἀμέσως»...

... «Ὁ Βαλέριος Γκαφένκου εἶχε μέχρι τό θάνατό του τή ζωντανή καί ἀγία συνείδηση ὅτι πεθαίνει γιά τό Χριστό. Ὁχι μόνο εἶχε τή συνείδηση τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου, ἀλλά ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε, τή στιγμή τοῦ θανάτου του, καί τήν πλήρη γνώση τῆς πορείας του πρὸς τόν Ἰησοῦ».

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Οἱ λογισμοί μπορεῖ νά γίνουν ἢ νά μή γίνουν ἡ φυλακή μας

Θά ἤθελα νά ὁλοκληρώσουμε τήν ὕλη τοῦ περιοδικοῦ μας μέ μία ἀναφορά στούς λογισμούς πού μποροῦν νά ἀποβοῦν ἡ πρώτη «φυλακή» γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, τίς περισσότερες φορές μέ τή θέλησή τους ἢ ἄλλοτε μέ τή συνέργεια τοῦ διαβόλου καί ἄλλων συνθηκῶν πού περιγράφονται ἄριστα σέ πολλά πνευματικά βιβλία, ἀλλά καί στό γνωστό σέ μᾶς βιβλίο: «Ὁ Γέροντας Θεόφιλος Παραϊάν. Χωρίς φῶς, φωτισμένος». Ἀπό αὐτό τό βιβλίο θά παραθέσω μία μόνο πτυχή, μία πολύ ἐνδιαφέρουσα συμβουλή σχετικά μέ τούς λογισμούς, πού δίνει καί ἕνα αἰσιόδοξο τόνο, αὐτήν μέ τόν τίτλο: «Σκεφτεῖτε ὁμορφα. Οἱ σκέψεις πού κάνουμε μᾶς ἐπηρεάζουν» (σ. 231-232).

Ὁ γέροντας Θεόφιλος Παραϊάν

«Θά ἀρχίσω αὐτά πού ἔχω νά πῶ σ' αὐτήν τήν περίσταση, μ' ἕνα λόγο τόν ὁποῖο ἔλεγε ἕνας φωτογράφος γερμανικῆς καταγωγῆς ἀπό τό Σιμπίου, ὀνόματι Φίσερ. Αὐτός ὁ φωτογράφος, ὅταν ἐρχόταν κάποιος νά τόν φωτογραφήσει, ἀντί νά πεῖ «χαμογελάστε» ἢ κάτι ἄλλο, γιά νά παρακινήσει τόν ὑποψήφιο γιά φωτογράφιση, ἔλεγε συνήθως: «Σκεφτεῖτε ὁμορφα».

Σίγουρα θά ἤθελε νά πεῖ «σκεφτεῖτε κάτι ὁμορφο», γιατί ἡ σκέψη ἀντικατοπτρίζεται στό πρόσωπό μας καί αὐτό φαίνεται (ἀποτυπώνεται) στή φωτογραφία. Ἐγώ πιστεύω ὅτι δέ θά μπορούσε νά ὑπάρχει πιό ὁμορφη συμβουλή ἀπό τό «σκεφτεῖτε ὁμορφα».

Τί σημαίνει «σκεφτεῖτε ὁμορφα»; Σημαίνει νά μή σκέφτεσαι κάτι ὁμορφο γιά μιά συγκεκριμένη στιγμή, ἀλλά νά σκέφτεσαι ὁμορφα κάθε στιγμή. Νά προσέχεις τίς σκέψεις σου. Νά ξεχω-

ρίζεις τίς σκέψεις πού περνᾶνε ἀπό τό μυαλό σου. Νά συγκρατεῖς τίς καλές σκέψεις καί, στό μέτρο πού εἶναι δυνατό, νά τίς ἐκφράζεις μέ λόγια καί νά τίς μεταφράζεις σέ ἔργα. **Τό θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ σκέψη** καί γι' αὐτό τό πιό σημαντικό στήν πνευματική ζωή εἶναι ἡ ἐσωτερική πειθαρχία, ἡ πειθαρχία τῶν λογισμῶν.

Στό ἱερό Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται ἓνα θαῦμα πού ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού ἔδωσε δηλαδή τήν υἰεῖα, τή δύναμη σέ ἓναν ἄνθρωπο παραλυτικό. Μέ αὐτήν τήν ἀφορμή εἶπε ὁ Κύριος κάποια λόγια, τά ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἐρμήνευσαν ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητές τους. Ὅμως, αὐτό πού συνάγεται ἀπό τις περιγραφές καί τῶν τριῶν εὐαγγελιστῶν πού περιγράφουν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναούμ εἶναι ὅτι ὁ Κύριος ἀναφέρθηκε σέ ὀρισμένες σκέψεις ἐνδόμυχες, πού δέν εἶχαν δηλαδή ἐκφραστεῖ. Παίρνοντας ἀφορμή ἀπό αὐτές τίς σκέψεις ὁ Κύριος ἀντιμετώπισε ἀποτελεσματικά ἓνα θέμα πού συνδέεται μέ τούς λογισμούς.

Εἶναι πολύ σημαντικό, κατ' ἀρχάς, νά ξέρουμε ὅτι τίς σκέψεις μας τίς γνωρίζει καί κάποιος ἄλλος, τίς γνωρίζει ὁ Θεός, τίς γνωρίζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶναι ἀληθινός Θεός καί ἀληθινός ἄνθρωπος. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἔχει ὑπ' ὄψιν του τίς σκέψεις μας. Γι' αὐτό, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπό τό νοῦ μας περνοῦν κάθε εἶδους σκέψεις, καλές καί κακές, ὁμορφες καί ἀπεχθεῖς, εἶναι σημαντικό νά προσέχουμε τίς σκέψεις μας, νά προσπαθοῦμε νά σκεφτόμαστε ὁμορφα. Γιατί ἄραγε; Γιατί, ἂν σκεφτόμαστε ὁμορφα καί μόνο ὁμορφα, τότε καί θά ζοῦμε ὁμορφα καί μόνο ὁμορφα. Καί ἂν ζοῦμε ὁμορφα καί μόνο ὁμορφα, τότε θά εἴμαστε εὐτυχισμένοι».

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἑκδοση Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Μάιος - Αὐγουστος 2015

• Αριθ. Φύλλου 198 - 199

• Ἔτος ΚΔ'

Υπεύθυνος Σύνταξης:

πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές